

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **B. F. i P. M.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 15 listopada 2022 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 127/20,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 146/15,

postanowił:

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. (KA w L.), jako obrońcy skazanego B. F. wyznaczonemu z urzędu, kwotę 1476 zł (słownie jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), obejmującą już należny podatek VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego B. F. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w części na niego przypadającej, obciążając nimi w tym zakresie Skarb Państwa;**
- 4. obciążyć skazanego P. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części na niego przypadającej.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 127/20, zmieniającego w stosunku do B. F. wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 146/15, wniośł obrońca z urzędu tegoż skazanego. Zarzucił w niej:

1) bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną przepisem art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na nienależytą obsadę Sądu orzekającego w sprawie Sądu Apelacyjnego w Lublinie o sygn. akt II AKa 127/20 poprzez uczestnictwo w składzie orzekającym sędziów powołanych na swój na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8.12.2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a więc na wniosek niekonstytucyjnego organu, co skutkuje wadliwością procesu powołania na urząd sędziego, naruszając standard niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;

2) rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności dowodu z zeznań W. P. oraz R. D., F. K., R. Ś., J. K. oraz R. W., a także wyjaśnień B. F., z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do nienależytego rozpoznania zarzutów apelacyjnych i poczynienia przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych skutkujących uznaniem B. F. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych - w tym m.in. przyjęcia, iż B. F. uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu i co do pkt. III aktu oskarżenia, iż brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowych w miejsce ew. posiadania takowych substancji - w sytuacji gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonana w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego budzi poważne, nie dające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. muszą być rozstrzygnięte na korzyść skazanego, a co za

tym idzie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż B.F. jest winien popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwalało oddalić ją z tego powodu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu sygnalizującego wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której stanowi art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a polegającej na nienależytej obsadzie Sądu odwoławczego. Zarzut ten nie mógł znaleźć uznania Sądu Najwyższego. obrońca upatruje omawianego uchybienia w tym, że w składzie Sądu Apelacyjnego orzekali sędziowie powołani do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu na podstawie wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.). Rzecz jednak w tym, że sama ta okoliczność nie pozwala na przyjęcie, iż w sprawie ujawniła się bezwzględna przyczyna odwoławcza, na jaką powołują się w kasacji obrońcy. W omawianym zakresie Sąd Najwyższy w składzie niniejszym odwołuje się do trafnych wywodów i przekonującej argumentacji zawartych w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22, którą przecież powołał obrońca w kasacji, lecz nie wyciągnął z niej należytych wniosków. W uchwale tej przyjęto, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. nie jest wprawdzie organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1, to jednak brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że

każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed tą Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach. Tym samym we wskazanej uchwale podtrzymano zapatrywanie prawne wyrażone w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20.

W konsekwencji sam fakt powołania na urząd sędziego sądu powszechnego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. nie oznacza automatycznie, że wyrok wydany w składzie sądu powszechnego, w którym bierze udział tak powołany sędzia, dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z uwagi na nienależytą obsadę. Niezbędne jest przeprowadzenie testu, o którym mowa w przywołanych wcześniej uchwałach Sądu Najwyższego, a powołanie wskutek procedury z udziałem wskazanej Krajowej Rady Sądownictwa jest tylko jednym z elementów, który podlega ocenie i bynajmniej nie przesądzającym.

W kasacji obrońca, poza stwierdzeniem, że wymienieni sędziowie zostali powołani na urząd sędziego z udziałem kwestionowanej KRS, nie wskazuje na jakiegokolwiek okoliczności, które skutkowałyby wystąpieniem w sprawie omawianej bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Tym samym zarzut ten jest oczywiście bezzasadny.

Również drugi zarzut kasacji nie mógł zostać uwzględniony.

Po pierwsze, Sąd odwoławczy nie dokonywał w sprawie oceny dowodów ani nie czynił ustaleń faktycznych, lecz jedynie kontrolował orzeczenie Sądu pierwszej instancji. Nie mógł tym samym obrazić wskazanych w omawianym zarzucie przepisów. Kwestie podnoszone w ramach tego zarzutu były już przy tym przedmiotem apelacji, a skarżący nie sformułował w tym kontekście obrazy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. dotyczącego kontroli odwoławczej. Tym samym zarzut

ten skierowany jest w istocie wobec orzeczenia Sądu pierwszej, a nie drugiej instancji, od którego przysługuje kasacja.

Po drugie, wniesiona kasacja wyraźnie kwestionuje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne i fakt przypisania skazanemu odpowiedzialności karnej. Rzecz jednak w tym, że w kasacji ustaleń faktycznych podważać nie wolno (arg. z art. 523 § 1 k.p.k.).

Po trzecie, nie jest konstrukcyjnie prawidłowe jednoczesne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., jako że przepisy te mają charakter rozłączny. Naruszenie zasady *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Jeżeli zatem kwestionuje się ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Takiej sytuacji dotyczy bowiem nie art. 5 § 2 k.p.k., lecz art. 7 k.p.k. (zob. np. postanowienia SN: z dnia 3 stycznia 2019 r., III KK 215/18; z dnia 18 grudnia 2019 r., IV KK 651/19 czy z dnia 9 czerwca 2020 r., V KK 231/19).

Po czwarte, zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. można skutecznie zgłaszać, gdy wskazane w tym przepisie wątpliwości dotyczą sądu, a nie strony procesu. W sprawie niniejszej tego rodzaju wątpliwości po stronie Sądu się nie ujawniły.

Po piąte wreszcie, do kwestii wskazywanych obecnie na poparcie omawianego zarzutu w uzasadnieniu kasacji (a podnoszonych uprzednio również w uzasadnieniu apelacji) odniósł się już Sąd odwoławczy. Miał bowiem w szczególności na uwadze niekorzystną opinię psychologiczną dotyczącą M. P. z innej sprawy i - odwołując się do przekonującej argumentacji - trafnie wywiódł, że treść tej opinii nie oznacza w żadnym wypadku konieczności przyjęcia, iż w niniejszej sprawie depozycje tej osoby powinny zostać uznane za niewiarygodne. Motywacja świadka do składania zeznań pozostaje bez znaczenia, gdy zeznania są wiarygodne, co przyjęły Sądy w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił już też, że zeznania M. P. zostały potwierdzone m.in. zeznaniami R. D., F. K., R. Ś. i J. K., zaś obrońca poza sformułowaniem ocen, nie przedstawił żadnych racjonalnych argumentów wskazujących na niewiarygodność tych świadków. Sąd odwoławczy ustosunkował się również do motywacji tych świadków. Nie pominął też zeznań świadka M. G., podkreślając, że nie są one dowodem, który może skutecznie podważyć ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Podnoszenie raz jeszcze tych kwestii w kasacji nie może więc skutkować uwzględnieniem omawianego zarzutu.

Sumując, nie potwierdził się żaden z zarzutów kasacji. Wszystkie one w ocenie Sądu Najwyższego są oczywiście bezzasadne. Z tych względów skarga ta nie mogła zostać uwzględniona.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak w postanowieniu.